

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **V. M. B.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2025, č. j. OAM-708/ZA-ZA11-HA13-2025, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) shledal žalovaný opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

II. Žalobní argumentace

2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Uvedl, že tvrzení žalovaného, dle kterého žalobce v opakované žádosti neuvedl skutečnosti, které by svědčily o změně situace v zemi původu, nebo o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, je nesprávné. Žalobce totiž uvedl, že ho jednak čtyři měsíce před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jednak v dubnu 2025, ve Vietnamu hledala policie. Žalobce se obává svého opětovného možného trestního stíhání ve Vietnamu za trestnou činnost, za kterou byl odsouzen v České republice. Za trestný čin v souvislosti s omamnými látkami hrozí ve Vietnamu trest smrti. Žalobce se o této skutečnosti dozvěděl až po ukončení řízení o jeho předchozí žádosti.
3. Žalobce dále namítl, že žalovaný byl povinen posoudit jeho žádost i z hlediska splnění či nesplnění podmínek azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, což však neučinil. Žalovaný rovněž nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, neboť s žalobcem neprovedl pohovor. Bez pohovoru nebylo možné zjistit konkrétní okolnosti a důvody toho, proč žalobce v zemi jeho původu hledá policie. Žalovaný neměl dostatek informací k posouzení žádosti, a tedy porušil princip materiální pravdy.
4. Žalovaný sice v rámci řízení obstaral informace o zemi původu, nicméně neshromáždil bližší informace týkající se stíhání osob vietnamské státní příslušnosti, které byly stíhány v České republice za drogovou trestnou činnost. Zpráva o zemi původu je tedy obecná. Nadto z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jak žalovaný v kontextu azylového příběhu žalobce tuto zprávu hodnotil. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
5. Žalovaný se dále nezabýval otázkou možného zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce v případě jeho nuceného vystěhování do země původu. Nuceným vystěhováním žalobce by došlo k nepřiměřenému zásahu do těchto práv u žalobce i jeho manželky a dětí, kteří mají v tuzemsku povolené pobyty, a tedy k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalovaný dále neposoudil možnost udělení doplňkové ochrany v souvislosti s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť s povinností vycestovat do Vietnamu by bylo žalobci a jeho rodině znemožněno jejich rodinné soužití; k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Azs 20/2013, a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 6. 2020, č. j. 75 Az 2/2019-22. Napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte; žalovaný se ostatně otázkou zájmu a ochrany nezletilých dětí žalobce ani nezabýval. Také z těchto důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí je zákonné a správné. Námitka nedostatečně provedeného pohovoru není důvodná. Žalovaný provedl vstupní pohovor a rovněž žalobce poučil o jeho právech a povinnostech. Žalobce dostal prostor, aby vypověděl všechny skutečnosti, které ho vedly k odchodu ze země původu a k podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. To, že tak neučinil, nelze klást k tíži žalovanému. Žalobce již neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu i o azyl, nebylo mu však vyhověno, a to ani v rámci soudního přezkumu.
7. Žalovaný uvedl, že žalobce v nynější žádosti uvedl to stejné, co v žádosti předchozí; tedy že chce v České republice zůstat se svou rodinou. K policejním návštěvám bydliště žalobce

v jeho vlasti žalovaný konstatoval, že z této skutečnosti nelze dovodit žádné cílené pronásledování žalobce v zemi jeho původu ve smyslu zákona o azylu, přičemž nic takového netvrdil ani samotný žalobce. Tato skutečnost tedy není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování opakované žádosti. K námitkám týkajícím se porušení čl. 8 Úmluvy žalovaný uvedl, že právo na rodinný život se řeší prostřednictvím institutů definovaných zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V žalobě uvedené požadavky na napadené rozhodnutí jsou ve zjevné asymetrii ke skutečnostem prezentovaným žalobcem v průběhu správního řízení. Žalovaný zohlednil individuální okolnosti případu. Na základě zjištěných skutečností neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům. Dle žalovaného byly splněny podmínky § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a proto bylo řízení zastaveno. Žalobní námitky jsou irelevantní a účelové.

IV. Obsah správního spisu

8. Žalobce podal dne 29. 6. 2025 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný jej následně vyzval, aby se dostavil a poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce poslechl a za příslušnosti tlumočnicka uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že čeká na rozhodnutí soudu ohledně jeho vyhoštění z České republiky. Má tu rodinu, chtěl by zůstat s nimi, jiné důvody nemá. Zmínil, že tyto důvody uvedl už v předchozí žádosti, teď akorát čeká na ten soud. Následně stručně dodal, že 4 měsíce zpět a poté ještě v dubnu 2025 přišla do jeho bydliště ve Vietnamu policie. Chtěli ověřit, kde žalobce je a co teď dělá, jestli je ve Vietnamu nebo v zahraničí. Rodiče žalobce policii řekli, že je v České republice, kde pracuje. Policie si to vyslechla a odešla.
9. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zahrnul i své rozhodnutí ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-603/ZA-ZA11-HA13-R2-2023, kterým první žádost žalobce o mezinárodní ochranu podanou dne 15. 5. 2023 meritorně projednal a azyl (ani doplňkovou ochranu) neudělil. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2025, č. j. 31 Az 7/2024-28. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 28. 5. 2025, č. j. 2 Azs 49/2025-28. Součástí spisu je též pravomocné usnesení Krajského soudu v Praze 17. 7. 2025, č. j. 5 Nt 604/2025-31, kterým soud podle § 350h odst. 4 trestního řádu upustil od výkonu trestu vyhoštění na dobu pěti let, který byl odsouzenému (žalobci) uložen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2019, č. j. 2 T 10/2019-3019, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 15 To 72/2019-3184. Žalovaný si za účelem posouzení žádosti žalobce opatřil také písemné materiály obsahující informace o zemi původu OAMP ze dne 23. 5. 2025. Žalobce byl dne 12. 8. 2025 za přítomnosti tlumočnicka seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.
10. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Uvedl, že aktuální žádost je druhou v pořadí, přičemž žalobce opětovně uvedl, že chce v tuzemsku zůstat se svou rodinou. Skutečnost, že žadatel očekává rozhodnutí ve věci svého vyhoštění, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ani důvodem pro změnu či nové meritorní posouzení jeho opakované žádosti. Z tvrzených policejních návštěv nelze dovodit žádné cílené pronásledování žalobce v zemi jeho původu ve smyslu zákona o azylu, což ostatně netvrdil ani žalobce. Tato skutečnost proto není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ani pro změnu či nové meritorní posouzení opakované žádosti. Žalovaný konstatoval, že ve

Vietnamu nedošlo od meritorního přezkumu první žádosti k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona. S ohledem na uvedené žalovaný neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti, a řízení o opakované žádosti žalobce zastavil postupem podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání postupem předvídaným v § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Žalobce nejprve vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného o neexistenci nových skutečností, neboť v opakované žádosti uvedl, že jej v jeho vietnamském bydlišti navštívila policie. V tomto ohledu žalovanému též vyčítal, že vycházel z příliš obecné informace o zemi původu žalobce, a že nepostupoval v souladu s principem materiální pravdy. Krajský soud tyto námitky neshledal důvodnými.
13. K otázce přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, uvedl, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnutí“*. Dle rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, musí *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
14. Je vhodné připomenout, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005, *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že pokud žadatel v průběhu řízení neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži.
15. Krajský soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal důvody první i opakované žádosti, tyto vzájemně porovnal a vysvětlil, že žadatel v opakované žádosti

neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. Rovněž posoudil, zda ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzovaná první žádost žalobce, ke změně, která by mohla představovat skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu; naplnil tedy požadavky na rozhodnutí o zastavení opakované žádosti o mezinárodní ochranu požadované shora citovanou judikaturou.

16. Žalobce v opakované žádosti uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že má v tuzemsku rodinu, se kterou by chtěl zůstat, a že to již uvedl minule. Dále zcela obecně a nikoli v přímé souvislosti s otázkou, z jakého důvodu žádá o mezinárodní ochranu, nad rámec předchozí žádosti poznamenal, že do jeho bydliště ve Vietnamu přišla policie, která se jeho rodičů zeptala, kde žalobce je a co tam dělá, přičemž po odpovědi odešla. Dle názoru krajského soudu za této situace nebylo povinností žalovaného za žalobce domýšlet (ani se ho doptávat), zda se na základě návštěvy policistů v jeho bydlišti ve Vietnamu obával například pronásledování. Přenášení břemene tvrzení v tomto rozsahu na žalovaného by šlo daleko za hranice shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Podstatné je, že žalobce měl v rámci správního řízení možnost vysvětlit, v čem se jeho situace změnila natolik, aby byl důvod pro věcné projednání jeho žádosti (respektive měl možnost uvést, co mělo být novou skutečností, která by mohla svědčit o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, či že mu hrozí závažná újma podle § 14a téhož zákona). Skutečnost, že této možnosti plnohodnotně nevyužil, nelze klást k tíži žalovaného.
17. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného o neexistenci nové skutečnosti nebo zjištění, na základě kterých by bylo možné osvědčit, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z tvrzených policejních návštěv skutečně nelze dovodit žádné cílené pronásledování žalobce v zemi jeho původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce ostatně ani v žalobě nic takového netvrdil, pouze obecně uvedl, že se na základě policejních návštěv obává svého opětovného možného trestního stíhání ve Vietnamu. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, dle kterého *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, (...) nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“* Žalobce sám uvedl, že policie chtěla pouze vědět, kde (v jaké zemi) se žalobce nachází a co tam dělá. Tyto okolnosti dle krajského soudu bez dalšího jednoznačně nesvědčí o tom, že by žalobci v zemi původu hrozilo nebezpečí ve smyslu § 12 či § 14a zákona o azylu.
18. Důvodná není ani námitka, dle které žalovaný vycházel při posuzování opakované žádosti z příliš obecné informace o zemi původu žalobce. Jak již soud uvedl výše, žalobce v opakované žádosti nijak nenaznačil, že by důvodem podání opakované žádosti měla být změna situace v zemi původu, či jeho obava z opětovného trestního stíhání ve Vietnamu za trestnou činnost, za kterou byl odsouzen v České republice, jak následně tvrdil v žalobě. Právě okolnost, že žalobce ve své opakované žádosti ani okrajově nezmiňoval jakýkoli posun ve významu jím uváděných důvodů oproti první žádosti, byla určující pro míru podrobnosti, v jaké se žalovaný musel vypořádat s otázkou, zda se v zemi jeho původu změnila bezpečnostní situace tak zásadním způsobem, aby to opodstatňovalo meritorní posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 Azs 302/2019-57, či ze dne 31. 7. 2024, č. j. 1 Azs 123/2024-41). Žalovaný tak vyšel z obecné zprávy o zemi původu

(viz výše specifikovaná informace OAMP ze dne 23. 5. 2025), ze které nevyplývalo, že by ve Vietnamu mělo od posuzování žalobcovy první žádosti o mezinárodní ochranu dojít k jakékoliv změně, která by mohla být relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Žalovanému tedy není čeho vytknout, neboť jím shromážděné informace o zemi původu zcela odpovídaly obecnosti stěžovatelových tvrzení a žádné relevantní změně v zemi původu nenasvědčovaly.

19. Žalovaný nepochybil ani tím, že s žalobcem v rámci řízení o opakované žádosti neprovedl pohovor. Dle § 23 odst. 2 zákona o azylu se totiž pohovor neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě žalovaný umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. V posuzované věci byl žalobce za přítomnosti tlumočníka v souvislosti s podanou opakovanou žádostí dotázán na standardní sadu dotazů dle § 10 odst. 2 zákona o azylu, tedy mimo jiné i na důvody, pro které podává žádost o mezinárodní ochranu. Odpovědi žalobce byly zaznamenány do protokolu. Tento postup je v případě opakovaných žádostí zcela běžný a souladný se zákonem.
20. Soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že žalovaný rozhodoval na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, přičemž správně posoudil opakovanou žádost žalobce jako nepřijatelnou.
21. Vypořádáním tohoto námitkového okruhu se soud dostává k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodů, že se žalovaný nezabýval otázkou možného zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce v případě jeho nuceného vystěhování do země původu, možnosti udělení doplňkové ochrany, a otázkou zájmu a ochrany nezletilých dětí žalobce. Soud námitku nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou.
22. Skutečnost, že žalovaný neposuzoval možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu, nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu totiž výslovně platí, že *„je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“* Žalovaný v posuzované věci (správně) vyhodnotil opakovanou žádost žalobce jako nepřijatelnou, neměl tedy povinnost se aspekty udělení doplňkové ochrany zabývat.
23. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládá ani skutečnost, že se žalovaný nezabýval žádostí žalobce z hlediska splnění či nesplnění podmínek azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, či otázkou možného zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce v případě jeho nuceného vystěhování do země původu, respektive otázkou nejlepšího zájmu a ochrany jeho nezletilých dětí. Rovněž takové posouzení je totiž vyhrazeno pouze meritornímu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu, ke kterému v případě zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti zpravidla nedochází (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2021, č. j. 1 Azs 76/2021-41, ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016-62, či ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-32). V usnesení č. j. 1 Azs 49/2020-32, nadto Nejvyšší správní soud uvedl, že nejlepší zájem dítěte má být zkoumán ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění rodiče dítěte, což je otázka, která v azylovém řízení z povahy věci nenachází své místo. Žalovaný tedy neměl povinnost se v posuzovaném řízení zabývat žalobcem namítanými okolnostmi a logicky tedy nemohl pochybit, pokud tak neučinil.

24. Pouze pro úplnost pak krajský soud dodává, že rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 20/2013, a Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 75 Az 2/2019-22, na které žalobce obecně odkázal, nejsou na nyní posuzovanou věc přílehlavé; ani v jednom z těchto případů totiž nešlo o přezkum rozhodnutí, kterým by žalovaný postupem podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu její nepřipustnosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Jinými slovy řečeno, na rozdíl od nyní posuzované věci měl žalovaný v odkazovaných věcech povinnost rozhodnout o žádostech žalobců meritorně.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Žaloba není důvodná, proto ji soud zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. prosince 2025

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně